

December 24. hétfő (Ádám és Éva)

2Sám 7,1-5.8b-11.16; **Zs 88**; Lk 1,67-79

„Emlékezz meg arról, milyen rövid az én létem! Milyen semmisnek alkottad az emberek fiait mind! Ki az az ember, aki él, s halált nem látna, s megmenthetné lelkét az alvilág kezéből?”

Az Ószövetség embere jobban átérezte az Istennel szembeni kiszolgáltatottságát, mint mi... Az Úr jelenlétében élt, nem vették körül a civilizáció álságos védőbástyái. Pusztá bőrén tapasztalta az elemek erejét, izzadságos munkával kereste kenyerét és tisztában volt saját esendőségével. A mai ember érzékeit eltompítja a kényelmes életmód csalóka állóvize. Óvatosan kerülöm a hajléktalant, ha utamba téved, és kerülve a szemkontaktust legfeljebb filléreket rászánva gyorsan elhessegetem magamtól a problémát. A környezetem emberi tragédiáiból ügyesen kihúzom magamat, kimagyarázokodom a sorsközösség vállalásából. Bezzeg, ha engem vagy szeretteimet éri baj, összetörök és méltánytalanságnak érzem, ami velem történt. Nem tudok az állandó kiszolgáltatottság érzetével együtt élni, mert mindenütt bebiztosítottam magamat, és bízom a hamis biztosítékokban.

Meg kellene tanulnom a nyitott szívvel élest. Nem védekezni külvilág ellen, hanem vállalni a kihívásokat. Keresni a lehetőséget, hogy a helyzeteket és dolgokat ütköztessem az Isten Országának szempontjával. Nem lehet hiteltelenség veszélye nélkül állandóan szembeállítani a jézusi megoldást a világ által sugallt vagy elfogadott felfogással szemben. De minél több engedményt teszek a földhözragadt gondolkodásnak, annál inkább elvesztem az érzéket és erőt a szembeszállásra. Magamban mindig mérlegelnem kell, és megértően, nem elítélően fellebbenteni a másik válasz lehetőségét, és legalább elgondolkoztatni. Nem tudom jobb belátásra téríteni, meggyőzni a másikat? Legalább a saját belső meggyőződésemet erősítem, hisz gyors hatásra, pláne átütő eredményre számítani botorság. Ezzel az állhatatos kiállással erősíthetem jézusi hűségemet.

Jézusom, segíts, hogy látva semmi voltomat, ne elbátortalanodjam, hanem Tőled tanuljak állhatatosságot és Rád hagyatkozva igyekezzek jel lenni!

Benyhe Zsuzsa (Budapest)